

Відцвітають літа, переходять у пам'ять,
Не встигаєш, ночами доточуєш дні.
Кружеляє життя на такій бистрині,
Що не ти, а тобою діла твої правлять.

Розраховуєш час до найменшої миті,
Із цейтноту в новий потрапляєш цейтнот,
А навраз уяви, що нема цих турбот, —
Задля чого тоді, власне, жити на світі?
